

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) 961/2010 w części dotyczącej strony skarżącej;
- orzeczenie, że decyzja 2010/413/WPZiB nie ma zastosowania do strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności art. 16 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia Rady (UE) 961/2010 w części dotyczącej strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady o umieszczeniu nazwy strony skarżącej w wykazie znajdującym się w załączniku VII do I rozporządzenia Rady (UE) 961/2010
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, dotyczący braku podstawy prawnej rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007⁽¹⁾ lub jego art. 16 ust. 2 lit. a) i b)
 - W pierwszej części tego zarzutu strona skarżąca twierdzi, że art. 215 TFUE nie może służyć jako podstawa prawna rozporządzenia nr 961/2010, ponieważ nie przewiduje tego decyzja 2010/413 WPZiB;
 - W drugiej części tego zarzutu strona skarżąca podnosi, że art. 215 TFUE nie może służyć jako podstawa prawna rozporządzenia nr 961/2010, ponieważ decyzja 2010/413 WPZiB nie została przyjęta zgodnie z rozdziałem 2 tytułu V TUE. Decyzję tę należy więc uznać za niemającą zastosowania w sprawie.
- 2) Zarzut drugi, dotyczący naruszenia w art. 16 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 961/2010 prawa międzynarodowego w ten sposób, że przepisy te nie wykonują decyzji Rady Bezpieczeństwa i naruszają zasadę nieingerencji ustanowioną w prawie międzynarodowym.
- 3) Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 215 TFUE, w zakresie w jakim procedura umieszczania w wykazie z załącznika VIII stoi w sprzeczności z procedurą opisaną w art. 215 TFUE.

4) Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia prawa do obrony, prawa do dobrej administracji oraz prawa do skutecznej ochrony sądowej, ponieważ Rada nie przestrzegając prawa strony skarżącej do bycia wysłuchaną, nie uzasadniła wystarczająco swoich decyzji oraz nie udostępniła jej akt sprawy.

5) Zarzut piąty, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności

— W pierwszej kolejności strona skarżąca twierdzi, że zaskarżone decyzje są niewłaściwe, ponieważ zamrożenie funduszy i innych zasobów, którymi zarządza skarżąca, sprowadza się do zamrożenia funduszy i innych środków, którymi nie może ona swobodnie dysponować i należą do jej klientów.

— Następnie strona skarżąca wskazuje, że nałożona na nią sankcja jest nieproporcjonalna do zarzucanych jej czynów oraz że została zastosowana w oparciu o dawne i niepotwierdzone fakty.

6) Zarzut szósty, dotyczący naruszenia prawa do poszanowania własności, ponieważ ograniczenie jej prawa własności jest nieproporcjonalne w zakresie w jakim jej prawo do obrony nie było w trakcie postępowania przestrzegane.

7) Zarzut siódmy, dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji, polegającego na ukaraniu strony skarżącej bez udowodnienia, że świadomie i umyślnie uczestniczyła w działaniach, których celem lub skutkiem było obejście środków ograniczających.

⁽¹⁾ Dz.U. L 281, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2011 r. — Export Development Bank of Iran przeciwko Radzie

(Sprawa T-5/11)

(2011/C 72/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Export Development Bank of Iran (przedstawiciel: adwokat J.-M. Thouvenin)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. w części dotyczącej strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w piśmie Rady skierowanym do strony skarżącej w dniu 28 października 2010 r.;
- orzeczenie, że decyzja 2010/413/WPZiB nie ma zastosowania do strony skarżącej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty przytoczone przez stronę skarżącą są co do zasady identyczne lub podobne do przytoczonych w sprawie T-4/11 Export Development Bank of Iran przeciwko Radzie.

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 28 października 2010 r. w sprawie F-9/09 Vicente Carbajosa i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 5 stycznia 2010 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa T-6/11 P)

(2011/C 72/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i B. Eggers, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Isabel Vicente Carbajosa (Bruksela, Belgia), Niina Lehtinen (Bruksela) i Myriam Menchen (Bruksela)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylene wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 28 października 2010 r. w sprawie F-9/09 Vicente Carbajosa i in. przeciwko Komisji;
- przekazanie sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej celem zbadania zarzutów stwierdzenia nieważności podniesionych przez skarżących;
- rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnosząca je podnosi dwa zarzuty.

- 1) Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia, prawa do obrony i zasady pewności prawa, ponieważ SSP uwzględnił zarzut, który nie został podniesiony w rozpatrywanej sprawie ani nawet zbadany z urzędu, lecz podniesiony w ramach innej sprawy.
- 2) Drugi zarzut, podnoszony pomocniczo, dotyczy naruszenia art. 1, 5 i 7 załącznika III do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej i decyzji w sprawie utworzenia Europejskiego Urzędu Doboru Kadr (EPSO) oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ SSP niesłusznie orzekł, że EPSO nie jest właściwe do niewpisania zainteresowanych na listę kandydatów, którzy mogą przedłożyć pełne zgłoszenie do konkursu po etapie preselekcji.

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2011 r. — Bank Kargoshaei i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-8/11)

(2011/C 72/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bank Kargoshaei, Bank Melli Iran Investment Company, Bank Melli Iran Printing and Publishing Company, Cement Investment & Development Co., Mazandaran Cement Company, Melli Agrochemical Company, Shomal Cement Co., (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokaci L. Defalque i S. Woog)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności pkt 5 części B załącznika do decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB⁽¹⁾, oraz pkt 5 części B załącznika VIII do rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007⁽²⁾ i stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w piśmie Rady z dnia 28 października 2010 r.
- stwierdzenie, że art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji Rady z dnia 26 lipca 2010 r.⁽³⁾ oraz art. 16 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (EU) nr 961/2010 są niezgodne z prawem i nie mają zastosowania w odniesieniu do skarżących;

- obciążenie Rady kosztami postępowania.